

?El programa electoral

«Què farem el 22 de desembre? Fins on està disposat aquest país a arribar, la gent d'aquest país, l'endemà de la victòria?»

Tenim un president a l'exili, mig Govern a la presó i la resta també a Brussel·les. Tenim els presidents d'Òmnium i l'ANC engarjolats. Tenim desenes de càrrecs electes denunciats. Tenim querelles i investigacions que arrossegaran a desenes de persones als jutjats i, probablement, seran condemnades -a la presó, amb multes, amb inhabilitacions. Tenim l'administració de la Generalitat intervinguda. Etcètera, etcètera. És a dir, l'atac és d'una gravetat absoluta i d'una ferotgia al·lucinant. I només tenim dues coses: una República proclamada que no s'ha pogut fer efectiva i ens tenim a nosaltres mateixos.

D'altra banda, l'adversari és molt ben perfilat: els qui realment s'oposen al desig de llibertat que compartim, a la independència per la qual hem estat treballant tots aquests anys.

Si posem tot l'anterior en un batedora i ho remenem, ens comença a permetre pensar en un programa electoral que ha de basar-se en buscar desesperadament revertir la situació actual: llibertat presos polítics, derogació de l'article 155, efectivitat de la República Catalana. Un acord de defensa de la República, perquè no només el poble salva la República, sinó que la República salva el poble. No podem cansar-nos de repetir-nos-ho: la repressió només té repressors; la llibertat té tot un poble al darrere.

La setmana passada suggeria la idea que tot plegat pivotés sobre la candidatura única i transversal. Certament, ens seria de gran utilitat. Però encara ho és més la concreció dels programes electorals. Què farem el 22 de desembre? Fins on està disposat aquest país a arribar, la gent d'aquest país, el dia 22 de desembre, l'endemà de la victòria? Perquè en definitiva, com sempre, serem el que vulguem ser: però cal guanyar-nos-ho. Depèn de nosaltres. Si realment aspirem a la independència, hem de completar la revolució.

Personalment, em sembla més urgent que mai, perquè només des de la República Catalana efectiva es pot arribar a plantar cara a l'estat espanyol i aconseguir que aquest programa electoral tingui possibilitats de ser realitzable. I això exigeix -ja ho sabem- arribar fins el final: aixecar les barricades que no hem aixecat en el xoc de trens. Per això el tren de l'Estat ens ha passat per sobre.

No n'hi ha prou amb declarar-se independent, cal fer efectiva la República; no n'hi ha prou amb declarar-se independentista, cal construir un projecte; no n'hi ha prou amb un programa electoral, cal un compromís col·lectiu i vital de tota la nació per a poder-lo traslladar a la realitat.

Sovint, des de l'unionisme es ridiculitza l'expressió ?revolució dels somriures?, posant l'èmfasi en la darrera paraula -?somriures?- com si fos una versió edulcorada del cotofluixisme o una mena de jocs florals vuitcentistes. S'obliden de la primera paraula, que és la important: ?revolució?. Aquesta és la clau, la revolució de la causa justa, de la causa d'un poble que se sent sobirà dels seus destins. Aquesta revolució és el que hauria de ser el nostre programa electoral.